

קָאָלֵי הוּא תָּאָר פִּלְעָרִים ... אֵלֵּא אַף אֲוֹתֵנוּ גַּאֵר עִפְהֵם ... שְׁנַאָפֵר, וְאֲוֹתֵנוּ הוּצִיא פִּשְׁם ...



אֵל נְקוּדַת הַלֵּב

פסח

חבורת הכתובים בחסידי סטניסלא

בסיעתא דשפיא

להצלת התנ"ך שיהי

ל'צ'נר ישעיה בר' פשה יוסף ז'ס וז'צ'נר ברוך פשה חיים בר' יוסף צ'צ'נר ז'ס : נעדר צ'י.י. אצטויבן ניו יורק פ'השענ : לקבלת העליון = point4188594@gmail.com

דיבורים פ"ק רבינו שליט"א

ללבן הקב"ה לא היה מוכן להוריד אותנו, כי אם יכנס לליבנו המחשבות האלו. כבר אין תקווה...

חייבים את המודעות הזאת של 'לא תעזוב נפשי לשאול'.

פרעה לעומת זאת, מוכן להכיר שיש ה', מוכן לדבר מזה שיש ה'. אבל בתכל"ס לא תראה ממנו שקל. הוא שומר הכל לעצמו, הוא לא מקבל אף אחד בסבר פנים יפות. תשאל אותו: מה אתה עושה לטובת הציבור? יענה לך: כלום! הכל בכסף. הכל אם נוח לי. הכל כשיש לי זמן. קוראים לזה בחינת נקבה! כל הזמן רוצה לקבל.

'שפרעה לא גזר אלא על הזכרים'. הוא לא נתן לנו להיות "נותנים". מחייכים לשני, יוצא מאזור הנוחות שלי בשביל שלשני גם יהיה טוב. משפיע – זכר.

כשאדם כ"כ מפנים את הגעדאנק של ה'אין' שלו, ואת החיות של ה' אשר בקרבנו, חשבונות הגאווה פחות נמצאים אצלו וממילא הוא יותר גמיש לתת חיוך לחבר, יותר גמיש בעייתות לחץ, יש לו זמן לכולם, הוא יוצא מאזור הנוחות.

ואת זה פרעה הצליח לעצור, לעצור את הנתינה וההשפעה. אכן הכל גאט. אבל תעשה לי טובה אל תנגע במה שמרתי לעצמי. ותבוא מחר...

אז אם אתה אצל פרעה, אפשר להתחיל לחלחל אצליך שהקב"ה נמצא ואפשר לוותר לשני. אבל אצל לבן שעוקר הכל, ומכחיש הכל, וחושב שאו כסף או חיים – מכאלו מחשבות כבר אי אפשר לצאת. ל"ע.

מריבות - אל תהיה בחינת נקבה

ר' אשר אמר: כל מי שמציק לך, דע לך אתה קודם הצקת לו. איך? כי לא התייחסת אליו, אז חדרת לפרטיות שלו. וכל אחד שחודרים לו לפרטיות הוא פוגע חזרה.

למה כשאני לא מתייחס אליו, אני פוגע בו?

איך מתחברים לחכמה?

חכמה זה אין, ביטול. מתחברים לזה רק עם שני דברים. לשתוק כשהיש מתנפח ורוצה לכעוס.

ולעשות מעשים בפועל, לעזור לסחוב להיות גמיש ועוזר – לא לתת למחשבות לחשוב אם זה מתאים לי או לא. לצאת מאזור הנוחות.

הרבי הרחיב באר אודות נקודת העשיה שנדרשת יחד עם הפנמת האין.

יושב אדם ומתבונן בשפלותו, והאשה מבקשת: אפשר בבקשה להוריד את הפח. והוא עונה: רגע... אני באמצע עבודה למצוא את שפלותי. זה לא נקרא שפלות. חסר לו את נקודת העשיה בפועל.

כלומר, יחד עם המחשבות צריך, את המעשה בפועל. את הגמישות בפועל. בא נראה אם כבר קלטת שאתה באמת כלום.

מה הפירוש: פרעה לא גזר אלא על הזכרים?

הקב"ה הבטיח שיהיה לנו גלות ת' שנים. למה זה לא היה בבית לבן הארמי, למה מלבן הקב"ה הוציא אותנו מהר, והניח אותנו אצל פרעה.

כי לבן ביקש לעקור את הכל. עזוב אותך אין כלום, אין כזה דבר משהו מעל ההבנה שלי, מה שאני מבין - זה הכל. ואם אני בשאול – אז אני מסכן, ואם אני רואה שמהו משתבש אז אני צריך להתכונן לבום הגדול. הפוך הפוך הפוך. ממה שאנחנו יודעים.

אנחנו יודעים, לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת, אדרבה אתה מחפש לקרב אותי אליך. אבל לבן ביקש לעקור את זה לגמרי. אין רבש"ע – ח"ו. אין ירידה לצורך עליה. הכל מעשי בשר ודם.

כי הוא חושב, אה אני לא חשוב בעיניו. לכן הוא לא מתייחס אלי. אז אני יראה לו מי אני.

ר' אשר אמר: הקב"ה הכי שונא מריבות. וכל המריבות נוצרות מזה שהאדם הוא בבחינת נקבה, ולא נותן חיוך לשני, לא מפרגן לו את מה שמגיע לו. ולכן השני מציק לו חזרה כי אתה חדרת לו לפרטיות שלו. בזה שלא נתת לו להלך בקומה זקופה בד' אמות שלו. אלא רצית לקחת לו את זה.

אכן לא באת עם סכין לגרש אותו מהד' אמות שלו, אבל עצם זה שלא התייחסת אליו, זה היה מספיק בשביל לתת לו להבין שהד' אמות שלו לא מגיע לו. ולכן הוא פוגע בך חזרה. וכך נוצר מריבות. וזה הכי מפריע כביכול לקב"ה.

מה זה מצה ומה זה חמץ?

חמץ – נותנים לו לתפוח, נותנים לו לגדול, ואז הוא נהיה טעים ועסיסי ומלא מתיקות. א פיינע חלה.

מצה – איך שהוא קצת תופח, הוא חוטף בוקס שירד חזרה. וככה מהר מהר אופים אותו שלא יצליח לתפוח, וכל זמן שהוא עוד לא בתנור דופקים עליו ורודדים אותו ומחוררים אותו שלא יתפח ולו לשניה אחת לא. כל הזמן שיהיה נמוך.

מי יכול להחזיק מעמד בכזה מצב. שכל הזמן אתה מנסה קצת לגדול, קצת להצליח, ובום – עוד משהו נופל עליך. לא נותנים לך לגדול בשום אופן.

אבל זה מיכלא דמהימנותא, זה המאכל שנותן להכיר את ה'. בזכות זה נגאלנו ממצרים, זה מיכלא דאסוותא – מרפא את הנפש. מציל אותה מחולי הגאווה.

לעומת זה, החמץ – זה שמצליח ותופח ותופח, דא היא יצר הרע. דא היא סטרא אחרא. וצריכים לשרוף אותו ולבער אותו.

סבלנות למצב

על משה רבינו כתוב 'וירא בסבלותם' – הוא ראה את הסבלנות של כלל ישראל, איך שהם סובלים את העול הגלות ושותקים ושותקים.

שירה חדשה – א נייע

ונאמר לפניו שירה חדשה. כל כאב בורא שירה חדשה. אם עד עכשיו חשבתי שבזה אני מסתדר לבד, פתאום נפל לי שמה משהו ומתגלה לי שגם על זה אני צריך לומר שירה. ואז נוצר שירה חדשה. א נייע דעזער. אחדות חדשה עם הבורא.

כל העבודה שלנו זה להודות ולהלל ולשבח ולפאר ולרומם ולהדר ולנצח ולברך ולעלה ולקלס. כל הזמן להיות בתודה לה' יתברך. כל עוד אני אומר את הרשימה דלהלן אני לא נופל. אני בתוכו.

אבל ברגע שאני מפסיק להגיד את זה. אני נופל. כי אני באמת לא יכול להחזיק מעמד מול הקנאה תאוה וכבוד.

יש מחלוקת ידוע האם להתחיל משפלות עצמי או מגדלות הבורא.

והמגיד ממעזריטש פסק: עדיף להתחיל משפלות עצמי.

למה?

כי כשאני מתחיל להתחבר לה' דרך התבוננות בגדלות הבורא, אז יש פה בעיה של גאווה, כי "אני" מתבונן בגדלות ה', ואין אני והוא יכולין לדור במדור אחד.

אבל כשאני מתחיל משפלות עצמי, אז למרות שזה מר כלענה ולמרות שזה טומאה, עדין השוכן איתם בתוך טומאתם והבא להיטהר מסייעין לו, אף אחד לא נשאר מאחורה. וכשאתה ניגש להתחבר לה' מנקודה של חוסר אונים, שם אין גאווה. שם הגדלות הבורא מתגלה במלוא הדרו שכל מה שיש לי זה הוא, כי עובדא אני לא מסוגל להפסיק לגנוב, אני לא מסוגל להפסיק לכעוס.

הנהגות ברורות!

הרבי אמר: קודם מודעות – בשעת קושי: טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך.

עכשיו: רבש"ע תעזור לי שממנו ניקח לעבוד את ה'. שזה יהיה לי למינוף.

ה"שפורה פצה" שלי – מהעורך

החיטה מתנשבת ברוח בשדה, ואז קוצרים אותה עושים ממנה קמח ולפניה שני מסלולים: או מצה – דיקט לא טעים, אבל יש מצווה מיוחדת לאכול את זה בפסח.

או להיות לחם תפוח טרי מלא במתיקות בעידון ובטעם. ואפילו קצת שומשום ליפוי.

עד שאתה רוצה לבחור להיות מצווה מאשר יפה וטעים, כי הרי ברור שמצווה יותר חשוב מהכל. אני רוצה להוסיף לך נקודה שחשוב לדעת.

המצווה לאכול מצה היא רק שבעה ימים. אחרי זה אין שום מצווה לאכול את זה.

ואילו הלחם הטעים הוא טעים לכל ימות השנה, תמיד הוא בראש המאכלים ובראש המשביעים האמיתיים.

אז מה אתה מעדיף? לחם טרי טעים כל השנה. או מצה דיקט – אבל מקבלת חשיבות של "מצווה" – אבל רק לשבע ימים. וזהו...

נראה לי שזה החיים או להיות מצווה, מלשון צוותא מחובר לקב"ה – אבל לא תמיד תהיה שם, הרבה ירידות שבע כפול שבע כפול שבע. או להיות יפה תפוח מכובד א שיינע חלה. אבל בלי מצווה. בלי יכולת לזכות ל'מבשרי אחזה אלוה'.

הלחם פותח את שכל התינוק לקרות אבא אבא. אבל הלחם לא יכול לפתוח את שכל הנפש למצוא את עצמה ואת בוראה. את זה רק המצה יכולה לעשות.

אולי זה לא שאלה של מה עדיף... כי הרי כולנו מעדיפים להיות חלה יפה ומעודנת. אבל אין ברירה. וכמו שאומרים: אתה לא חייב – אבל אין ברירה.

אז לפחות אנחנו מרוויחים את תכלית הבריאה ושלימות ההתקשרות לבורא. אכ"ר.

